

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 2. joulukuuta 2016
(OR. en)

15091/16

Toimielinten välinen asia:
2016/0376 (COD)

ENER 413
ENV 754
TRANS 473
ECOFIN 1149
RECH 340
IA 124
CODEC 1789

EHDOTUS

Lähettiläs:	Euroopan komission pääsihteerin puolesta Jordi AYET PUIGARNAU, johtaja
Saapunut:	1. joulukuuta 2016
Vastaanottaja:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Euroopan unionin neuvoston pääsihteerin
Kom:n asiak. nro:	COM(2016) 761 final
Asia:	Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta

Valtuuskunnille toimitetaan oheisena asiakirja COM(2016) 761 final.

Liite: COM(2016) 761 final

Bryssel 30.11.2016
COM(2016) 761 final

2016/0376 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI
energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2016) 399 final}
{SWD(2016) 401 final}
{SWD(2016) 402 final}
{SWD(2016) 403 final}
{SWD(2016) 404 final}
{SWD(2016) 405 final}
{SWD(2016) 406 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Energiatehokkuus etusijalle -periaate on energiaunionin keskeinen tekijä, ja tällä ehdotuksella se pannaan täytäntöön. Edullisinta, puhtainta ja turvallisinta energiaa on energia, jota ei käytetä lainkaan. Energiatehokkuutta olisi pidettävä erillisenä energialähteenä. Se on yksi kustannustehokkaimmista tavoista tukea siirtymistä vähähiiliseen talouteen ja luoda kasvu-, työllisyys- ja investointimahdollisuuksia.

Euroopan unionin oikeudelliset puitteet on luotu vuodeksi 2020 asetetun 20 prosentin energiatehokkuustavoitteen mukaisesti. Tätä on nyt tarkistettava ottaen huomioon vuoden 2030 näkymät. Eurooppa-neuvosto sopi vuonna 2014 tavoitteesta, jonka mukaan energiatehokkuutta parannetaan vähintään 27 prosentilla vuoteen 2030 mennessä ja tavoitetta tarkistetaan vuoteen 2020 mennessä pitäen mielessä 30 prosentin taso. Vuonna 2015 Euroopan parlamentti esitti sitovaa 40 prosentin tavoitetta.

Tällä ehdotuksella asetetaan EU:n tasolle vuodeksi 2030 sitova 30 prosentin energiatehokkuustavoite. Jäsenvaltioilla ja investoijilla on näin ollen pitkän aikavälin näkymä, jonka perusteella ne voivat suunnitella politiikkaansa ja investointejaan ja mukauttaa strategioitaan energiatehokkuuden saavuttamiseksi. Tavoitetta tuetaan asiaa koskevalla politiikalla EU:n sekä jäsenvaltioiden keskus- ja aluetasolla, ja siitä koituu merkittäviä etuja Euroopalle. Tavoite edustaa loppuenergian kulutuksen 17 prosentin vähennystä vuoteen 2005 verrattuna. Se lisää talouden kasvua ja kohottaa BKT:tä noin 0,4 prosenttia (70 miljardia euroa). Paremman energiatehokkuuden ansiosta eurooppalaiset yritykset voivat kohentaa kilpailukykyään pitämällä kustannukset alhaalla. Kotitalouksien ja teollisuuden sähkön hintojen odotetaan alenevan keskimäärin 161 eurosta/MWh 157 euroon/MWh. Se luo paikallisia liiketoimintamahdollisuuksia ja työpaikkoja; arvioiden mukaan työpaikkoja syntyy lisää 400 000 kaikille sektoreille vuoteen 2030 mennessä, etenkin rakennussektorille, ja ammattitaitoisten ruumiillisen työn tekijöiden kysyntä kasvaa. Rakennussektori on suurin yksittäinen energian kuluttaja Euroopassa; se käyttää 40 prosenttia loppuenergiasta, joten 30 prosentin tehokkuustavoitteella on suurta potentiaalia sektorilla. Ympäristönsuojelusta ja terveysvahingoista johtuvien kustannusten pitäisi vähentyä 4,5–8,3 miljardia euroa, ja energian toimitusvarmuus paranee huomattavasti niin, että kaasun tuonti vähenee 12 prosenttia vuoteen 2030 mennessä.

Energiatehokkuusdirektiivin mukaisesti jäsenvaltioiden on varmistettava, että energian toimittajat ja jakelijat lisäävät energiasäästöjään 1,5 prosenttia vuosittain. Tämä pannaan täytäntöön velvoitejärjestelmillä ja vaihtoehtoisilla toimenpiteillä, ja se on keskeinen osatekijä EU:n energiatehokkuuspuitteissa. On osoittautunut, että sillä on voimakas vetovaikutus, joka edistää energian loppukäytön säästöjä, houkuttelee yksityisiä investointeja energiatehokkuuteen ja tukee uusien toimijoiden pääsyä markkinoille. Sillä annetaan poliittista pontta energiatehokkuudelle ja lisätään samalla rakennusten peruskorjausastetta ja energiatehokkaiden laitteiden ja tekniikoiden käyttöönottoa. Se on keskeinen toimintatapa, jolla voidaan vapauttaa vuoden 2020 jälkeen tarvittavia yksityisiä investointeja ja liiketoimintamahdollisuuksia EU:n yrityksille, etenkin pienille ja keskisuurille yrityksille.

Sen vuoksi ehdotuksella ulotetaan energiasäästövelvoite vuoden 2020 jälkeisiksi ajaksi ja säilytetään osuutena 1,5 prosenttia. Samoin säilytetään mahdollisuus käyttää sekä

energiatohokkuusvelvoitejärjestelmiä että vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Näin jäsenvaltioilla säilyy täysin nykyinen joustavuus valita, miten ne panevat säästövelvoitteen täyteen oman politiikkansa ja ympäristö- ja markkinaolosuhteidensa mukaisesti. Tämä säännös on keskeinen, jotta saavutetaan unionin energia- ja ilmastotavoitteet, koska noin puolet lisäsäästöistä, jotka tarvitaan 30 prosentin energiatohokkuustavoitteen saavuttamiseksi vuoteen 2030 mennessä, odotetaan saatavan järjestelyn ulottamisesta vuotta 2020 pidemmälle.

Jotta voitaisiin lisätä kuluttajien vaikutusmahdollisuuksia energiamarkkinoiden keskeisinä toimijoina, komissio ehdottaa, että lämmityksen ja jäähdytyksen kulutusta koskevien tietojen toimittamista parannetaan ja että kuluttajien oikeuksia lämpöenergian mittauksen ja laskutuksen alalla vahvistetaan, etenkin kun kyseessä ovat monen asunnon rakennukset. Jotta voitaisiin parantaa tietojen toimittamisen tiheyttä, käyttöön otetaan lämpömittareiden etäluettavuutta koskeva velvoite.

Ehdotuksella vahvistetaan energiatohokkuuden sosiaalisia näkökohtia vaatimalla, että energiaköyhyys on otettava huomioon, kun suunnitellaan energiatohokkuusvelvoitejärjestelmiä ja vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Energialaskujen pieneneminen hyödyttää erityisesti heikoimmassa asemassa olevia kuluttajia.

Tähän ehdotukseen sisältyvät vain ne direktiivin artikkelit, joita on tarpeen päivittää vuoden 2030 tavoitteet huomioon ottaen, sekä mittauksista ja laskutuksesta koskevat säännökset. Direktiivin muut artikkelit pysyvät ennallaan liitteessä IV olevaan oletuskertoimeen ja 22 artikkelissa säädettyyn säädösvallan siirtämiseen tehtäviä teknisiä muutoksia lukuun ottamatta.

• **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Energiatohokkuus ja ”Energiatohokkuus etusijalle” -periaate ovat energiaunionia koskevan strategian keskiössä. Ehdotuksella järkeistetään ja yksinkertaistetaan nykyisiä säännöksiä ja lisätään yhdenmukaisuutta myös muiden ”Puhdasta energiaa kaikille eurooppalaisille” -pakettiin kuuluvien osien, kuten energiaunionin hallintaa koskevan uuden asetuksen, sähkömarkkinoiden uuden rakenteen ja uusiutuvia energialähteitä koskevan lainsäädännön päivityksen, kanssa.

Sillä annetaan myös rakennusten energiatohokkuutta koskevalle direktiiville mahdollisuus saavuttaa täysi potentiaalinsa lisäämällä energiatohokasta rakennusten peruskorjaamista. Energian toimittajat ja jakelijat saavuttavat usein 1,5 prosentin säästövelvoitteensa panemalla täytäntöön energiatohokkuustoimenpiteitä yksittäisten asiakkaidensa kodeissa. Asiaan liittyvässä komission yksikköjen valmisteluasiakirjassa annetaan esimerkkejä energiatohokkuuteen liittyvistä hyvistä toimintatavoista eri puolilla unionia.¹

Energiatohokkuustavoitteet liittyvät ilmastotavoitteisiin ja etenkin taakanjakopäätökseen², jossa asetetaan kasvihuonekaasupäästöjen vähentämistavoitteet jäsenvaltioille. Energiatohokkuuspolitiikalla lisätään merkittävästi energiaa säästävän teknologian käyttöönottoa rakennuksissa, teollisuudessa ja liikenteessä. Energiatohokkuustoimenpiteet

¹ SWD (2016) 404.

² Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös N:o 406/2009/EY, tehty 23 päivänä huhtikuuta 2009, jäsenvaltioiden pyrkimyksistä vähentää kasvihuonekaasupäästöjään yhteisön kasvihuonekaasupäästöjen vähentämissitoumusten täyttämiseksi vuoteen 2020 mennessä, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2009.140.01.0136.01.ENG

ovat kustannustehokas tapa auttaa jäsenvaltioita pääsemään päästökauppajärjestelmän³ ja taakanjakopäätöksen mukaisiin tavoitteisiin, koska direktiivin 7 artiklassa edellytetään jäsenvaltioiden saavuttavan tosiasiallisia energiasäästöjä ja sillä näin ollen kannustetaan toteuttamaan energiatehokkuustoimenpiteitä käytännössä.

Mittausta ja laskutusta koskeviin säännöksiin ehdotetuilla muutoksilla lisätään johdonmukaisuutta sähkön sisämarkkinalainsäädäntöön nähden ja edistetään muita energiaunionin aloitteita eli lämmitystä ja jäähdytystä koskevaa strategiaa⁴ ja energian kuluttajien aseman vahvistamista.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

• Oikeusperusta

Ehdotus perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT-sopimus) 194 artiklan 2 kohtaan, joka on energiatoimenpiteiden oikeusperusta. Tämä on oikeusperustana myös energiatehokkuudesta annetussa direktiivissä 2012/27/EU, jota tällä ehdotuksella muutetaan. Koska perussopimukseen sisältyy erityinen energiaan liittyvä oikeusperusta, sitä on aiheellista käyttää.

• Toissijaisuusperiaate

EU:n tasolla annetuissa energiatehokkuussäädöksissä tulee esiin energian kasvava merkitys poliittisena ja taloudellisena haasteena sekä sen tiivis yhteys muihin politiikan aloihin: energian toimitusvarmuuteen, ilmastomuutokseen, kestäväan kehitykseen, sisämarkkinoihin ja talouden kehitykseen. Markkinahäiriöiden ja sääntelyn puutteiden vuoksi energiatehokkuuteen ei tehdä suuria kustannustehokkaita investointeja, mikä johtaa vuonna 2030 sellaiseen energiankulutuksen tasoon, joka ei ole Eurooppa-neuvostossa lokakuussa 2014 sovitun mukainen. Energiatehokkuustavoitteita ei ole tähän mennessä voitu riittävällä tavalla saavuttaa pelkästään jäsenvaltioiden toimin, minkä vuoksi tarvitaan unionin tason toimia helpottamaan ja tukemaan toimien toteuttamista kansallisella tasolla. Toissijaisuusperiaatetta noudatetaan, koska jäsenvaltioilla säilyy samaa joustovara kuin nykyäänkin toimenpideyhdistelmien ja lähestymistapojen valinnassa niiden pyrkiessä vaadittuihin säästöihin vuoteen 2030 mennessä. Tähän sisältyy myös se, miten säästöt jaksotetaan.

• Suhteellisuusperiaate

Ehdotetuissa muutoksissa ei suhteellisuusperiaatteen mukaisesti ylitetä sitä, mikä on asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen. Tämänhetkisiin lainsäädäntöpuutteisiin ehdotetuilla muutoksilla mukautetaan näitä puitteita ottaen huomioon vuotta 2030 koskevat tavoitteet ja parannetaan niiden selkeyttä ja toimivuutta. Direktiivin 7 artiklan osalta parhaaksi arvioitussa vaihtoehdossa ei ylitetä sitä mikä on välttämätöntä tavoitteiden

³ Eurooppa-neuvosto on sopinut, että päästökauppajärjestelmän mukainen EU-tavoite on päästöjen vähentäminen vuoteen 2030 mennessä 43 prosenttia vuoteen 2005 verrattuna ja päästökauppajärjestelmän ulkopuolisilla aloilla (mukaan luettuna taakanjakopäätös ja maankäytön, maankäytön muutoksen ja metsätalouden (LULUCF) ala) 30 prosenttia vuoteen 2005 verrattuna. Jälkimmäinen toteutetaan kansallisilla sitovilla tavoitteilla.

⁴ COM(2016) 51 final, 16.2.2016.

(säästövaatimukset vuoteen 2030 mennessä) saavuttamiseksi. Vaikutustenarvioinnissa esitetään, miksi sama 1,5 prosentin vuotuinen tahti on säilytettävä myös seuraavalla kaudella (2021–2030).

Vaihtoehtoissa esitettyjen tekijöiden soveltamisala rajoittuu niihin, jotka edellyttävät unionin toimia (säästövaatimusten asettaminen ja sellaisten puitteiden luominen, joilla varmistetaan säästöjen saavuttaminen uskottavalla tavalla).

Yksinkertaistamista ja selkeyttämistä koskevilla muutoksilla helpotetaan säännösten täytäntöönpanoa ja energiasäästövaatimusten täyttämistä jäsenvaltioissa.

Direktiivin 9–11 artiklaan tehtävillä muutoksilla ei todennäköisesti ole juurikaan vaikutusta siihen, miten jäsenvaltioissa jo käsitellään mittaukseen ja laskutuksen liittyviä velvoitteita energian kuluttajien osalta, ja etälukulaitteisiin liittyviä tavoitteita varten on asetettu asianmukaiset määräajat.

- **Toimintatavan valinta**

Koska tällä ehdotuksella muutetaan voimassa olevaa direktiiviä, muutosdirektiivi on ainoa asianmukainen säädös.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Sidosryhmien palautteen saamiseksi järjestettiin julkinen kuuleminen, joka käynnistyi 4. marraskuuta 2015 ja johon hyvän käytännön mukaisesti hyväksyttiin vastauksia yli 12 viikon ajan.

Verkkokyselyyn saatiin 332 vastausta, ja kuulemista varten perustettuun sähköpostiosoitteeseen toimitettiin lisäksi 69 asiakirjaa, joko kyselyvastausten täydennykseksi tai niiden sijaan. Eniten vastauksia saatiin toimialajärjestöiltä (140), yksityisiltä yrityksiltä (47) ja kansalaisjärjestöiltä (33). Kansallisilta keskusviranomaisilta saatiin kaikkiaan 19 vastausta, joista 18 tuli EU:sta ja Norjasta. Näistä EU:n sisältä saaduista viranomaisvastauksista kolmessa haluttiin pysyä nimettömänä. Muut 15 saatiin Alankomaista, Belgiasta, Itävaltasta, Kroatiaasta, Latviasta, Liettuasta, Ranskasta, Ruotsista, Slovakiasta, Suomesta, Tanskasta, Tšekistä, Unkarista, Virosta ja Yhdistyneestä kuningaskunnasta.

Jäsenvaltioita kuultiin kohdennetummin energiatehokkuusdirektiivin komitean kokouksessa 2. helmikuuta 2016 ja yhteisiä toimia koskevassa kokouksessa 17.–18. maaliskuuta 2016.

Muita sidosryhmien kannanottoja kerättiin aihekohtaisissa seminaareissa, joissa käsiteltiin seurantaa ja todentamista (3.2.2016) ja energiasäästökauppaa 7 artiklan nojalla (29.2.2016).

Asiaa käsittelevä sidosryhmätapaaminen, jossa keskityttiin toimintavaihtoehtoihin, järjestettiin 14. maaliskuuta 2016, ja käytyjä keskusteluja hyödynnettiin vaikutustenarvioinnissa (ks. jäljempänä olevat päätelmät). Sidosryhmätapaamisessa, johon osallistui 282 Euroopan teollisuudenalojen, kansalaisjärjestöjen ja jäsenvaltioiden edustajaa, keskusteltiin myös vuoden 2030 tavoitteesta. Suurin osa kantansa esittäneistä sidosryhmistä

tuki enintään 40 prosentin tavoitetta vuodeksi 2030, mutta ne eivät antaneet lopullista kantaa siitä, pitäisikö tavoitteen olla sitova.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Ulkoisilta sopimuspuolilta tilattiin seuraavat tutkimukset:

- Final Report evaluating the implementation of Article 7 of the EED, Ricardo-AEA/CE Delft.
- Draft final Report on assessing costs and benefits of the EEOSs, RAP.
- Analysis provided to the impact assessment of Article 7, EED, Ricardo AEA/CE Delft (in the framework of the 3rd follow-up study on Article 7).
- ”Analysis of good practices and development of guidelines for accurate and fair allocation of costs for individual consumption of heating, cooling and domestic hot water in multi-apartment and multi-purpose buildings to support the implementation of relevant provisions of the Articles 9-11 of the Directive 2012/27/EU on energy efficiency”, Empirica.

Direktiivin 1 ja 3 artiklan muutoksissa hyödynnettiin Ateenan teknisen yliopiston (NTUA) PRIMES-energiajärjestelmämallia. Makrotaloudellisessa mallinnuksessa ja analyyseissä käytettiin NTUA:n, Cambridge Econometricsin ja Ernst and Youngin asiantuntijatietoja.

- **Vaikutusten arviointi**

Seuraavia vaihtoehtoja harkittiin:

Tavoitteen asettamista varten arvioitiin primäärienergian 27, 30, 33, 35 ja 40 prosentin vähennystä verrattuna vuoden 2007 perustason. Tavoitteen muotoilua varten analysoitiin primääri- ja/tai loppuenergian kulutustavoitetta, säästötavoitetta tai energiatehokkuustavoitetta. Tavoitteiden luonteen osalta arvioitiin seuraavat vaihtoehdot:

- Vaihtoehto 1: ohjeelliset EU:n ja kansallisen tason tavoitteet;
- Vaihtoehto 2: sitova EU-tason tavoite
- Vaihtoehto 3: sitova jäsenvaltioiden tason tavoite.

7 artiklan osalta:

- Vaihtoehto 1: ei toimia EU:n tasolla – jatketaan sääntelypuitteita koskevaa ohjeistusta ja täytäntöönpanon valvontaa vuoteen 2020 asti;
- Vaihtoehto 2: jatketaan 7 artiklan soveltamista vuoteen 2030 asti;
- Vaihtoehto 3: jatketaan 7 artiklan soveltamista vuoteen 2030 asti ja yksinkertaistetaan ja päivitetään sitä;
- Vaihtoehto 4: jatketaan 7 artiklan soveltamista vuoteen 2030 asti ja nostetaan säästötasoa;

9–11 artiklan osalta:

- Vaihtoehto 1: tehostetaan täytäntöönpanoa ja lisäohjeistusta (muu kuin lainsäädännöllinen toimintavaihtoehto);
- Vaihtoehto 2: selkeytetään ja päivitetään säännöksiä, mukaan luettuna tiettyjen säännösten konsolidointi, jotta lisätään johdonmukaisuutta energian sisämarkkinoita koskevaan lainsäädäntöön nähden.

Vaikutustenarvioinnissa tarkastellaan kaikkia vaihtoehtoja ja verrataan niitä perusskenaarioon ja toisiinsa. Arvioinnin mukaan yli 27 prosentin energiatehokkuustaso vuonna 2030 toisi suurempia hyötyjä työpaikkojen ja talouskasvun, toimitusvarmuuden, kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisen, terveyden ja ympäristön kannalta. Tämän moniulotteisen analyysin pohjalta tehtiin poliittinen päätös sitovasta 30 prosentin energiatehokkuustavoitteesta. Analyysin tuloksena 7 artiklan osalta parhaaksi arvioitiin vaihtoehto 3 ja 9–11 artiklan osalta vaihtoehto 2, koska ne ovat tehokkaimmat ja vaikuttavimmat haluttujen tavoitteiden saavuttamiseksi ja ne ovat johdonmukaisia EU:n muuhun energiapolitiikkaan nähden.

Parhaaksi arvioidun vaihtoehdon mukaisella 7 artiklan soveltamisen jatkamisella vuoteen 2030 edistetään energiankulutuksen ja hiilidioksidipäästöjen vähentämistä ja parannetaan ilmanlaatua.

Sosiaalisten vaikutusten osalta parhaaksi arvioidulla vaihtoehdolla olisi positiivinen vaikutus työllisyyteen: yli 20 tutkimuksen tarkastelun tuloksena pääteltiin, että jokaista energiatehokkuuteen käytettyä 1,2 miljoonaa euroa kohti tuetaan suoraan noin 23:a työpaikkaa energiatehokkuuteen liittyvällä tuotannonalalla. Kun tätä suhdetta sovelletaan energia-alan yritysten kokonaismenoihin esimerkiksi Italiassa, Itävallassa, Ranskassa, Tanskassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja oletetaan vipuvaikutuskertoimeksi 2, energiatehokkuusvelvoitejärjestelmillä tuetaan jopa 100 000:ta työpaikkaa kyseisissä maissa. Myös energiaköyhyydestä kärsivien osalta odotetaan positiivista vaikutusta: Euroopan investointipankin vuonna 2013 teettämässä tutkimuksessa todettiin, että polttoainelaskujen pieneneminen energiatehokkuustoimenpiteiden ansiosta voisi lieventää energiaköyhyyttä ja auttaa puuttumaan eriarvoisuuteen ja sosiaaliseen syrjäytymiseen liittyviin seikkoihin.

• **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Ehdotuksella ei myönnetä poikkeuksia mikroyrityksille, mutta direktiivissä on pieniä ja keskisuuria yrityksiä (pk-yrityksiä) koskevia erityissäännöksiä, joiden mukaan niiden ei tarvitse tehdä energiakatselmusta joka neljäs vuosi. Jäsenvaltioiden edellytetään laativan ohjelmia, joilla kannustetaan pk-yrityksiä tekemään energiakatselmuksia, ja ne voivat perustaa tukijärjestelmiä niistä aiheutuvien kustannusten kattamiseksi.

Direktiivin 7 artiklan mukainen energiansäästövelvoite näkyy käytännössä usein monina pienen mittakaavan energiansäästötoimenpiteinä, etenkin rakennusten peruskorjauksiin liittyen. Pk-yritykset, esimerkiksi pienet rakennusyritykset, saavat etua näistä liiketoimintamahdollisuuksista, ja 7 artiklan soveltamisajan jatkaminen nykyisestä vuodesta 2020 vuoteen 2030 mahdollistaa näiden positiivisten vaikutusten jatkumisen. Energiatehokkuussopimusten yleistymisen on johtanut siihen, että energiantoimittajat käyttävät energiapalveluyrityksiä, jotka ovat usein pk-yrityksiä.

Komissio teki vuonna 2016 rakennusteollisuuteen kohdistuvan toimivuustarkastuksen sisämarkkinoiden ja energiatehokkuuden aloilla, ja siinä havaittiin, että EU:n

energiatohokkuuslainsäädäntö on vaikuttanut kaiken kaikkiaan myönteisesti rakennussektoriin ja lisännyt rakennusten energiatohokkuuskorjauksiin liittyviä liiketoimintamahdollisuuksia.

Energian kulutuksen mittausta ja laskutusta koskevilla muutosehdotuksilla selkeytetään ja päivitetään nykyisiä säännöksiä, jotta voidaan ottaa huomioon lämmön kulutuksen etämittauksiin tarkoitettujen laitteiden kehitys ja edut sekä lisätä mahdollisuutta saada tietoa energiankäytöstä tiheämmin.

Direktiiviin ehdotetuilla muutoksilla yksinkertaistetaan ja selkeytetään täytäntöönpanoa jäsenvaltioissa ja minimoidaan mahdollisuuksien mukaan päällekkäisyydet muun energialainsäädännön ja politiikan kanssa.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Tällä ehdotuksella muutetaan voimassa olevaa energiatohokkuusdirektiiviä, ja vaikka vaatimusten voimassaoloaika pidennetään, tästä ei juurikaan odoteta aiheutuvan budjettiin tai hallintoon liittyviä lisäkustannuksia jäsenvaltioiden viranomaisille, koska toimenpiteet ja rakenteet ovat jo niiden käytössä. Useimmissa tapauksissa energiatohokkuusvelvoitejärjestelmiin liittyvät kustannukset siirtyvät loppukäyttäjille, jotka kuitenkin saavat etua alentuneista energialaskuista energian kulutuksen vähentyessä.

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia EU:n talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

• Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt

Tällä ehdotuksella ei muuteta jäsenvaltioiden tämänhetkisiä raportointivelvoitteita. Energiaunionin hallintaa koskevalla tulevalla lainsäädäntöehdotuksella varmistetaan, että käyttöön otetaan avoin ja luotettava suunnittelu-, raportointi- ja seurantajärjestelmä, joka perustuu yhdenmukaiseen kansallisiin energia- ja ilmastosuunnitelmiin ja jäsenvaltioiden tilannekatsauksiin, joissa arvioidaan säännöllisesti kansallisten suunnitelmien täytäntöönpanoa. Tämän ansiosta jäsenvaltioiden hallinnollinen rasite kevenee, mutta komissio kykenee edelleen seuraamaan, miten jäsenvaltiot edistyvät energiatohokkuustavoitteidensa ja koko EU:ta koskevan tavoitteen saavuttamisessa. Kunhan ehdotus on hyväksytty, onnistumista parhaaksi arvioituun vaihtoehtoon nähden mitataan seuraavilla indikaattoreilla:

- direktiiviin tehtyjen muutosten moitteeton saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä ja niiden täytäntöönpano;
- lisääntynyt edistys kansallisen ja EU:n tason energiatohokkuustavoitteiden saavuttamisessa;
- kuluttajien saatavilla enemmän tietoja lämpöenergian kulutuksesta;
- jäsenvaltioiden keventynyt hallinnollinen rasite ja parempi raportointi toimenpiteistä ja säästöistä.

Yhdellä ehdotetulla muutoksella lisätään direktiiviin vaatimus, jonka mukaan komissio tarkastelee direktiiviä uudelleen 28. helmikuuta 2024 mennessä. Nykyisiä ohjeita, jotka

koskevat 7 artiklaa⁵ ja 9–11 artiklaa⁶, päivitetään ehdotuksella tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset**

Direktiivin 1 ja 3 artiklaa muutetaan niin, että niihin lisätään unionia sitova 30 prosentin energiatehokkuustavoite vuodeksi 2030.

Jäsenvaltioille ei ole asetettu sitovia kansallisia tavoitteita, mutta niiden vuotta 2030 koskevista ohjeellisista kansallisista energiatehokkuuspanoksista ilmoitetaan jäsenvaltioiden yhdenmetyissä kansallisissa energia- ja ilmastosuunnitelmissa. Komissio arvioi vuotta 2030 koskevat ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset ja säätää prosessista, jolla varmistetaan, että näillä panoksilla päästään yhteensä energiaunionin hallintaa koskevassa lainsäädäntöehdotuksessa esitettyyn unionin vuoden 2030 energiatehokkuustavoitteeseen. Komissio myös arvioi, miten vuotta 2030 koskevan energiatehokkuustavoitteen saavuttamisessa on edistytty, ja ehdottaa lisätoimenpiteitä, jos unioni ei ole aikataulussa vuoden 2030 tavoitteen saavuttamiseksi. Tässä yhteydessä keskeisellä sijalla on komission arviointi yhteisestä edistymisestä yhdenmetyjen kansallisten energia- ja ilmastosuunnitelmien täytäntöönpanossa. Energiaunionin hallintaa koskevaan lainsäädäntöehdotukseen sisältyy komission suorittama säännöllinen arviointi siitä, miten jäsenvaltiot ja unioni kokonaisuudessaan ovat edistyneet vuodeksi 2030 asetettujen tavoitteiden saavuttamisessa.

Direktiivin 4 artikla, jonka mukaan jäsenvaltioiden on laadittava pitkän aikavälin strategia investointien saamiseksi käyttöön kansallisen rakennusten kannan peruskorjauksessa, poistetaan tästä direktiivistä ja lisätään rakennusten energiatehokkuutta koskevaan direktiiviin, johon se sopii paremmin ”Älykästä rahoitusta älykkäille rakennuksille” -aloitteen, lähes nollaenergiarakennuksiin liittyvien pitkän aikavälin suunnitelmien ja vähähiilisiin rakennuksiin siirtymistä koskevien säännösten vuoksi.

Direktiivin 7 artiklaa muutetaan velvoitteen soveltamisajan jatkamiseksi vuoden 2020 jälkeen vuoteen 2030 ja sen selkeyttämiseksi, että jäsenvaltiot voivat saavuttaa vaaditut energiasäästöt energiatehokkuusvelvoitejärjestelmällä, vaihtoehtoisilla toimenpiteillä tai näiden molempien yhdistelmällä. Jäsenvaltiot voivat ottaa jossakin määrin huomioon uuden uusiutuvan energian teknologian asennukset rakennuksiin. Myös liitteeseen V tehdään muutos, jolla yksinkertaistetaan energiasäästöjen laskentatapaa ja selkeytetään perusteita, joiden mukaan säästöt voidaan ottaa huomioon 7 artiklan soveltamiseksi. Tämä koskee erityisesti energiasäästöjä, jotka saadaan rakennusten peruskorjauksiin kohdennetuista toimenpiteistä ja jotka voidaan nyt ilmoittaa täysimääräisinä.

Vuosiksi 2021–2030 vaadittujen säästöjen määrä lasketaan edelleen loppukäyttäjille vuosittain myydyn energian perusteella käyttäen velvoitekauden alkua edeltävien kolmen vuoden keskiarvoa. Jäsenvaltiot voivat jo nyt sisällyttää energiatehokkuusvelvoitejärjestelmiinsä sosiaalisia vaatimuksia, jotka kohdistuvat energiaköyhyydestä kärsiviin kotitalouksiin. Muutetulla 7 artiklalla vahvistetaan tätä säännöstä ja edellytetään, että jäsenvaltiot ottavat energiaköyhyyden huomioon suunnitellessaan vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Komissio tukee edelleen toimia, joilla pyritään

⁵ SWD(2013) 451 final.

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0451&from=EN>

⁶ SWD (2013) 48 final.

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0448&from=EN>

saamaan energiaköyhyydestä kärsivät kuluttajat osallisiksi energiatehokkuustoimenpiteistä hyvien toimintatapojen vaihdon kautta.

Mittausta koskevaa 9 artiklaa ja laskutusta koskevaa 10 artiklaa muutetaan niin, että niitä ryhdytään soveltamaan vain kaasuun. Samalla niitä täydennetään uusilla samankaltaisilla ja selkeillä säännöksillä, joita sovelletaan vain keskuslämmitysjärjestelmästä tarjottavaan lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään käyttöveteen.

Muutoksessa esitetään 'loppukäyttäjän' ja 'loppukuluttajan' erottamista toisistaan, jotta voitaisiin selkeyttää sääntöjen sovellettavuutta moniasuntoisissa ja moneen eri tarkoitukseen käytettävissä rakennuksissa, joissa on käyttäjäkohtaiset mittarit. Kuluttajille annettavilla tosiasiallista energiankulutusta koskevilla selkeillä ja ajantasaisilla tiedoilla voidaan auttaa pienentämään energialaskuja, mutta tietojen antaminen toimii parhaiten, kun se toteutetaan säännöllisesti; lämpöenergian mittaamiseen tarkoitettujen laitteiden olisi tämän vuoksi oltava ajan mittaan etäluettavia, jotta kuluttajille voidaan toimittaa kustannustehokkaalla tavalla kulutustietoja säännöllisesti, viime kädessä kuukausittain. Etäluennan lisäetuna on se, että kuluttajien ei tarvitse olla kotona päästämässä mittarinlukijaa asuntoonsa. Myös liitettä VII muutetaan, jotta varmistetaan johdonmukaisuus 9–11 artiklaan nähden.

Energian muuntamista, siirtoa ja jakelua koskevat direktiivin 15 artiklan 5 ja 8 kohdan säännökset korvataan, jotta markkinoiden rakennetta koskevan aloitteen nojalla tehtäviin lainsäädäntöehdotuksiin voidaan sisällyttää uusia vastaavia säännöksiä. Direktiivin 15 artiklan 8 kohdan osalta tämä tehdään niin, että varmistetaan jäsenvaltioihin kohdistuvien vaatimusten pysyminen täysimääräisesti voimassa.

Siirretyn säädösvallan käyttämistä koskevaa 23 artiklaa muutetaan niin, että poistetaan tämänhetkinen säädösvallan siirtämistä koskeva aikaraja ja korvataan se tavanomaisella viiden vuoden kaudella, josta on sovittu delegoituja säädöksiä koskevassa Euroopan parlamentin ja neuvoston yhteisymmärrysasiakirjassa.

Direktiivin 24 artiklaa muutetaan energiaunionin hallintaa koskevalla lainsäädäntöehdotuksella.

Direktiiviin lisätään yleinen uudelleentarkastelulauseke, jonka mukaan komissio arvioi direktiivin ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle 28. helmikuuta 2024 mennessä ja sen jälkeen joka viides vuosi.

Liitteessä IV olevaa primäärienergiakerrointa muutetaan teknologisen kehityksen huomioon ottamiseksi. Sitä voitaisiin muuttaa delegoidulla säädöksellä, mutta tämän lainsäädäntöehdotuksen käyttöä pidettiin asianmukaisempana saman päämäärän saavuttamiseksi.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI
energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁷,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon⁸,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Energian kysynnän hillintä on yksi 25 päivänä helmikuuta 2015 hyväksytyn energiaunionistrategian viidestä toimintalohkosta. Energiatehokkuuden parantamisella saadaan aikaan ympäristöhyötyjä, vähennetään kasvihuonekaasupäästöjä, parannetaan energian toimitusvarmuutta vähentämällä riippuvuutta unionin ulkopuolelta tuotavasta energiasta, alennetaan kotitalouksien ja yritysten energiakustannuksia, autetaan lievittämään energiaköyhyyttä ja lisätään työpaikkoja ja toimintaa kaikilla talouden sektoreilla. Tämä on unionin niiden sitoumusten mukaista, jotka on tehty energiaunionin sekä Pariisissa joulukuussa 2015 järjestetyssä YK:n ilmastopöytäsoittamisen osapuolten konferenssissa sovitun globaalin ilmastopöytäsoittamisen puitteissa.
- (2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU⁹ on yksi osatekijä edettäessä kohti energiaunionia, jossa energiatehokkuutta olisi käsiteltävä erillisenä

⁷ EUVL C [...], [...], s. [...].

⁸ EUVL C [...], [...], s. [...].

energiälähteenä. ”Energiatehokkuus etusijalle” -periaate olisi otettava huomioon vahvistettaessa tarjontapuolta ja muita politiikanaloja koskevia uusia sääntöjä. Komissio varmistaa, että energiatehokkuus ja kysyntäpuolen ohjaus voivat kilpailla yhtäläisin edellytyksin tuotantokapasiteetin kanssa. Energiatehokkuus on otettava huomioon aina, kun tehdään energijärjestelmiin liittyviä suunnitelmia tai rahoituspäätöksiä. Energiatehokkuutta on parannettava aina, kun se on kustannustehokkaampaa kuin vastaavat tarjontapuolen ratkaisut. Näin pitäisi voida hyödyntää paremmin energiatehokkuudesta eurooppalaisille yhteiskunnille ja etenkin kansalaisille ja yrityksille koituvat eri edut.

- (3) Lokakuussa 2014 kokoontunut Eurooppa-neuvosto asetti vuodeksi 2030 27 prosentin energiatehokkuustavoitteen, jota on tarkistettava vuoteen 2020 mennessä ”pitäen mielessä unionin 30 prosentin taso”. Euroopan parlamentti kehotti joulukuussa 2015 komissiota arvioimaan myös 40 prosentin energiatehokkuustavoitteen toteutettavuutta samalla aikavälillä. Sen vuoksi on aiheellista tarkastella uudelleen ja muuttaa direktiiviä sen mukauttamiseksi niin, että otetaan huomioon vuotta 2030 koskevat näkymät.
- (4) Vuotta 2030 koskevia kansallisia sitovia tavoitteita ei ole. Olisi tuotava selvästi esiin unionin tarve saavuttaa EU:n tason energiatehokkuustavoitteet, jotka on ilmaistu primääri- ja loppuenergian kulutuksena vuosina 2020 ja 2030 sitovan 30 prosentin tavoitteen muodossa. Tämä unionin tasolla tehtävän selkeyttämisen ei pitäisi rajoittaa jäsenvaltioita, koska ne voivat edelleen vapaasti asettaa kansalliset panoksensa, jotka perustuvat primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin tai energiatehokkuuteen. Jäsenvaltioiden olisi asetettava ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset ottaen huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 321 Mtoe primäärienergiaa ja enintään 987 Mtoe loppuenergiaa. Tämä tarkoittaa sitä, että primäärienergian kulutuksen unionissa olisi vähennyttävä 23 prosenttia ja loppuenergian kulutuksen 17 prosenttia verrattuna vuoden 2005 tasoihin. On tarpeen arvioida säännöllisesti edistymistä unionin vuoden 2030 tavoitteiden saavuttamisessa, ja tästä arvioinnista säädetään energiaunionin hallintaa koskevassa lainsäädäntöehdotuksessa.
- (5) Velvoite, jonka mukaan jäsenvaltioiden on laadittava pitkän aikavälin strategia investointien saamiseksi käyttöön kansallisen rakennuskannan peruskorjauksiin ja ilmoitettava tästä komissiolle, olisi poistettava direktiivistä 2012/27/EU ja lisättävä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2010/31/EU¹⁰, johon se sopii lähes nollaenergiarakennuksiin liittyvien pitkän aikavälin suunnitelmien ja vähähiilisiin rakennuksiin siirtymistä koskevien säännösten yhteyteen.
- (6) Kun otetaan huomioon vuoteen 2030 ulottuvat ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet, energiansäästövelvoitteen soveltamista olisi jatkettava vuoden 2020 jälkeen. Sitoumuskauden jatkaminen vuoden 2020 jälkeen vakauttaisi tilannetta investoijien kannalta ja edistäisi näin pitkän aikavälin investointeja ja energiatehokkuustoimenpiteitä, kuten rakennusten peruskorjauksia.

⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2012, energiatehokkuudesta, direktiivien 2009/125/EY ja 2010/30/EU muuttamisesta sekä direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY kumoamisesta (EUVL L 315, 14.11.2012, s. 1).

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/31/EU, annettu 19 päivänä toukokuuta 2010, rakennusten energiatehokkuudesta (EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13).

- (7) Jäsenvaltioita vaaditaan saavuttamaan koko velvoitekaudelta kumulatiivinen loppukäytön energiansäästötavoite, joka vastaa ”uusia” säästöjä, jotka olisivat 1,5 prosenttia vuosittain myydystä energiasta. Tämä vaatimus voidaan saavuttaa uusilla politiikkatoimilla, jotka hyväksytään 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välisen uuden velvoitekauden aikana, tai uusilla yksittäisillä toimilla, jotka ovat tulosta edeltävällä kaudella tai ennen sitä hyväksytyistä politiikkatoimista, joiden osalta energiasäästöihin johtavat yksittäiset toimet kuitenkin otetaan tosiasiallisesti käyttöön tämän uuden kauden aikana.
- (8) Pitkän aikavälin energiatehokkuustoimenpiteet tuottavat energiasäästöjä vuoden 2020 jälkeenkin, mutta jotta edistettäisiin vuodeksi 2030 asetettujen unionin energiatehokkuustavoitteiden saavuttamista, näillä toimenpiteillä olisi saatava aikaan uusia säästöjä vuoden 2020 jälkeen. Toisaalta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen saavutettuja energiasäästöjä ei voida laskea mukaan kumulatiivisiin säästöihin, joita vaaditaan 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.
- (9) Uusien säästöjen olisi oltava lisäsäästöjä siihen nähden, että jatketaan nykyisten toimien toteuttamista, joten säästöjä, jotka olisi saatu joka tapauksessa, ei voida ilmoittaa. Jotta voidaan laskea käyttöön otettujen toimenpiteiden vaikutus, mukaan voidaan laskea vain nettosäästöt mitattuina energiankulutuksen muutoksena, jonka voidaan suoraan katsoa johtuvan kyseisestä energiatehokkuustoimenpiteestä. Nettosäästöjen laskemiseksi jäsenvaltioiden olisi määritettävä perusskenaario siitä, miten tilanne kehittyy, jos kyseistä politiikkaa ei toteuteta. Poliittisia toimia olisi arvioitava tähän perusskenaarioon nähden. Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon, että samaan aikaan on saatettu toteuttaa muita toimenpiteitä, jotka myös ovat saattaneet vaikuttaa energiansäästöihin, joten ei voida katsoa, että kaikki arvioitavan politiikan käyttöönotosta lähtien havaitut muutokset johtuisivat pelkästään kyseisestä politiikkatoimesta. Velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimien olisi edistettävä tosiasiallisesti ilmoitettujen säästöjen saavuttamista, jotta varmistetaan olennaisuutta koskevan vaatimuksen täyttyminen.
- (10) Unionin lainsäädännön täytäntöönpanosta johtuvia energiasäästöjä ei voida ilmoittaa, paitsi jos kyseinen toimenpide ulottuu unionin lainsäädännössä vaadittua vähimmäistasoa pidemmälle joko niin, että kansallisella tasolla on asetettu kunnianhimoisemmat energiatehokkuusvaatimukset tai toimenpiteen täytäntöönpanoa on tehostettu. Ottaen huomioon, että rakennusten peruskorjauksilla edistetään olennaisella tavalla ja pitkällä aikavälillä energiasäästöjen lisäämistä, on tarpeen selvittää, että kaikki energiasäästöt, jotka johtuvat olemassa olevien rakennusten peruskorjauksia edistävästä toimenpiteistä, voidaan ilmoittaa, jos ne ovat ylimääräisiä siihen kehitykseen nähden, joka olisi saavutettu ilman kyseistä politiikkatoimea, ja jos jäsenvaltio osoittaa, että velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimet ovat tosiasiallisesti edistäneet kyseisen toimenpiteen osalta ilmoitettujen säästöjen saavuttamista.
- (11) Energiaunionistrategiaa ja parempaa sääntelyä koskevien periaatteiden mukaisesti seurantaa ja tarkastuksia koskevat säännöt olisi tuotava paremmin esiin, mukaan luettuna vaatimus tarkastaa tilastollisesti edustava toimenpiteiden otos. Viittaukset ’tilastollisesti merkittävään osuuteen’ ja ’edustavaan otokseen’ olisi ymmärrettävä niin, että edellytetään tilastopopulaation osajoukon (energiansäästötoimenpiteiden) määrittämistä niin, että siinä tulee asianmukaisesti esiin koko kyseinen populaatio

(kaikki energiansäästötoimenpiteet), minkä ansiosta voidaan tehdä kohtuullisia päätelmiä kaikkien toimenpiteiden luotettavuudesta.

- (12) Rakennusten energiatehokkuuden paranemisen olisi hyödytettävä etenkin käyttäjiä, jotka kärsivät energiaköyhyydestä. Jäsenvaltiot voivat jo nyt edellyttää velvoitettuja osapuolia sisällyttämään energiansäästötoimenpiteisiin energiaköyhyyteen liittyviä sosiaalisia tavoitteita, ja tämä mahdollisuus olisi nyt laajennettava vaihtoehtoihin toimenpiteisiin ja muutettava velvoitteeksi, joskin jäsenvaltioille jätetään täysi toimintavara toimenpiteiden laajuuden, soveltamisalan ja sisällön suhteen. Perustamissopimuksen 9 artiklan mukaisesti unionin energiatehokkuuspolitiikan olisi oltava osallistavaa, ja näin ollen sillä olisi myös varmistettava, että energiaköyhyydestä kärsivät käyttäjät pääsevät osallisiksi energiatehokkuustoimenpiteistä.
- (13) Rakennuksissa uusiutuvan energian teknologialla tuotettu energia vähentää toimitettua fossiilista energiaa. Energiankulutuksen vähentäminen ja uusiutuvista lähteistä saatavan energian käyttö rakennussektorilla ovat merkittäviä toimia unionin energiariippuvuuden ja kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi, etenkin kun otetaan huomioon vuodeksi 2030 asetetut kunnianhimoiset ilmasto- ja energiatavoitteet sekä Pariisissa joulukuussa 2015 järjestetyssä YK:n ilmastopöytäsohjeiden osapuolten konferenssissa (COP21) tehdyt globaalit sitoumukset. Tämän vuoksi jäsenvaltioiden pitäisi pystyä ottamaan energiansäästövaatimusten täyttämiseksi huomioon tietty määrä uusiutuvaa energiaa, joka on tuotettu rakennuksessa omaa käyttöä varten. Tätä varten jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus käyttää direktiivin 2010/30/EU nojalla vahvistettuja laskentamenetelmiä.
- (14) Energiankulutusta koskevien selkeiden ja ajantasaisten tietojen saantiin liittyviä kuluttajien vähimmäisoikeuksia olisi vahvistettava osana niitä toimenpiteitä, jotka on esitetty energiaunioniin liittyvässä komission tiedonannossa ”Energian kuluttajien aseman vahvistaminen” ja lämmitystä ja jäähdytystä koskevassa strategiassa. Direktiivin 2012/27/EU 9–11 artiklaa ja liitettä VII olisi muutettava, jotta energiankulutuksesta voidaan antaa säännöllisiä ja parempia tietoja. Olisi myös selkeytettävä, että laskutukseen ja laskutustietoihin liittyviä oikeuksia sovelletaan keskitetystä lähteestä toimitetun lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän veden käyttäjiin, vaikka heillä ei olekaan suoraa henkilökohtaista sopimussuhdetta energian toimittajaan. Näitä säännöksiä sovellettaessa käsitteellä ’loppukuluttaja’ olisi näin ollen tarkoitettava loppukäyttäjää, joka ostaa lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän veden omaan käyttöönsä, samoin kuin moniasuntoisen tai moneen eri tarkoitukseen käytettävän rakennuksen yksittäisen yksikön asukasta, jos lämmitys, jäähdytys tai lämmin vesi toimitetaan keskitetystä lähteestä. Käsitteellä ’käyttäjakohtainen mittaaminen’ olisi tarkoitettava kulutuksen mittaamista tällaisen rakennuksen yksittäisissä yksiköissä. Uusien asennettavien lämpömittareiden tai lämmityskustannusten jakolaitteiden olisi oltava 1 päivään tammikuuta 2020 mennessä etäluettavia, jotta kulutustietoja voidaan toimittaa kustannustehokkaasti ja säännöllisesti. Uutta 9 a artiklaa on tarkoitus soveltaa vain keskitetystä lähteestä toimitettuun lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään veteen.
- (15) Direktiivin 2012/27/EU energian muuntamista, siirtoa ja jakelua koskevat 15 artiklan tietyt säännökset olisi kumottava. Energia-alan säännösten tarkistuksen seurauksena energia-alan liittyvien eri säädösten mukaiset jäsenvaltioiden velvollisuudet saatetaan jäsenillä eri tavalla. Tämän uudelleenjäsentelyn ei pitäisi vaikuttaa jäsenvaltioiden

velvoitteeseen noudattaa direktiivin 2012/27/EU aineellisia vaatimuksia, jotka saatetaan sisällyttää sellaisenaan tai osittain muihin säädöksiin.

- (16) Jotta voitaisiin ottaa huomioon teknologian edistyminen ja uusiutuvien energialähteiden kasvava osuus sähköntuotantosektorilla, kilowattitunteina (kWh) mitatun sähkön säästön oletuskerrointa olisi tarkistettava primäärienergiakertoimen muutosten huomioon ottamiseksi. Sähkön primäärienergiakerrointa koskevat laskelmat perustuvat vuotuisiin keskiarvoihin. Ydinvoimasähkön ja -lämmön tuotannon osalta käytetään energiasisällön fyysistä laskentamenetelmää ja fossiilisista polttoaineista ja biomassasta tuotetun sähkön ja lämmön osalta teknistä muuntotehokkuusmenetelmää. Palamattoman uusiutuvan energian osalta menetelmänä käytetään suoraan primäärienergian kokonaismäärään perustuvaa lähestymistapaa. Laskettaessa sähkön primäärienergiaosuutta sähkön ja lämmön yhteistuotannossa sovelletaan direktiivin 2012/27/EU liitteessä II esitettyä menetelmää. Tässä käytetään keskimääräistä eikä marginaalista markkina-asemaa. Muuntotehokkuuden oletetaan olevan 100 prosenttia palamattoman uusiutuvan energian, 10 prosenttia geotermisen voimalaitoksen ja 33 prosenttia ydinvoimalaitoksen osalta. Sähkön ja lämmön yhteistuotannon kokonaistehokkuus lasketaan Eurostatin tuoreimpien tietojen perusteella. Järjestelmän rajat asetetaan niin, että primäärienergiakerroin on 1 kaikkien energialähteiden osalta. Laskelmat perustuvat PRIMES-viiteskenaarion tuoreimpaan versioon. Primäärienergiakertoimen arvo perustuu vuotta 2020 koskeviin ennusteisiin. Analyysi kattaa EU:n jäsenvaltiot ja Norjan. Norjaa koskevat tietojoukko perustuu ENTSO-E-tietoihin.
- (17) Jotta voidaan varmistaa, että direktiivin liitteitä ja 14 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja hyötysuhteen yhdenmukaistettuja viitearvoja voidaan päivittää, on tarpeen laajentaa komissiolle annettua säädösvallan siirtoa.
- (18) Jotta voidaan arvioida direktiivin 2012/27/EU tehokkuutta, käyttöön olisi otettava vaatimus direktiivin yleisestä uudelleentarkastelusta ja Euroopan parlamentille ja neuvostolle 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä toimitettavasta kertomuksesta.
- (19) Selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹¹ mukaisesti jäsenvaltiot ovat sitoutuneet liittämään perustelluissa tapauksissa ilmoitukseen toimenpiteistä, joilla direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjää pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (20) Sen vuoksi direktiiviä 2012/27/EU olisi muutettava,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutetaan direktiivi 2012/27/EU seuraavasti:

¹¹ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

- 1) Korvataan 1 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen kehys energiatehokkuuden edistämistä koskeville toimenpiteille unionissa, jotta varmistetaan, että unionin vuodeksi 2020 asettamat energiatehokkuutta koskevat 20 prosentin yleistavoitteet ja vuodeksi 2030 asettamat 30 prosentin sitovat yleistavoitteet saavutetaan, ja jotta valmistellaan energiatehokkuuden lisäparannuksia tuon määräajan jälkeen. Siinä vahvistetaan säännöt, joiden tarkoituksena on poistaa energiamarkkinoiden esteitä ja korjata markkinahäiriöitä, jotka haittaavat energian toimitusten ja käytön tehokkuutta, sekä säädetään ohjeellisten kansallisten energiatehokkuustavoitteiden ja -panosten asettamisesta vuodeksi 2020 ja 2030.”

- 2) Korvataan 3 artikla seuraavasti:

”3 artikla

Energiatehokkuustavoitteet

1. Kunkin jäsenvaltion on asetettava vuodeksi 2020 ohjeellinen kansallinen energiatehokkuustavoite, joka perustuu joko primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin taikka energiaintensiteettiin. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava nämä tavoitteet komissiolle 24 artiklan 1 kohdan ja liitteessä XIV olevan 1 osan mukaisesti. Niiden on tällöin ilmaistava nämä tavoitteet myös primäärienergian kulutuksen ja loppuenergian kulutuksen absoluuttisena tasona vuonna 2020 ja selitettävä, miten ja minkä tietojen perusteella tämä on laskettu.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon

- a) että unionin vuoden 2020 energiankulutus saa olla enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa ja enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa;
- b) tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet;
- c) direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti asetettujen kansallisten energiansäästötavoitteiden saavuttamiseksi hyväksytyt toimenpiteet; ja
- d) muut energiatehokkuutta edistävät toimenpiteet jäsenvaltioissa ja unionin tasolla.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon myös primäärienergian kulutukseen vaikuttavat kansalliset olosuhteet, kuten:

- a) jäljellä olevat kustannustehokkaat energiansäästömahdollisuudet;
- b) BKT:n kehitys ja ennuste;
- c) muutokset energian tuonnissa ja viennissä;
- d) kaikkien uusiutuvien energialähteiden, ydinenergian, hiilidioksidin talteenoton ja varastoinnin kehitys; ja
- e) varhaiset toimet.

2. Komissio arvioi 30 päivään kesäkuuta 2014 mennessä saavutettua edistymistä ja sitä, saavuttaako unioni todennäköisesti energiankulutuksen tason, joka on enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa ja enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

3. Tehdessään 2 kohdassa tarkoitettua arviota komissio

- a) laatii yhteenvedon jäsenvaltioiden ilmoittamista kansallisista viitteellisistä energiatehokkuustavoitteista;
- b) arvioi, voidaanko näiden tavoitteiden yhteenlaskettua määrää pitää luotettavana osoituksena siitä, että unioni kokonaisuutena etenee suunnitellusti, ottaen huomioon arvion ensimmäisestä 24 artiklan 1 kohdan mukaisesti laaditusta vuosiraportista ja arvion 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti laadituista kansallisista energiatehokkuuden toimintasuunnitelmista;
- c) ottaa huomioon täydentävät analyysit, joita saadaan
 - i) arvioimalla edistymistä absoluuttisessa energiankulutuksessa ja energiankulutuksessa suhteessa taloudelliseen toimintaan unionin tasolla, mukaan lukien edistyminen energian toimitusten tehokkuudessa jäsenvaltioissa, joiden kansalliset ohjeelliset tavoitteet perustuvat energian loppukulutukseen tai loppuenergian säästöihin, mukaan lukien edistyminen, joka johtuu siitä, että nämä jäsenvaltiot ovat noudattaneet tämän direktiivin III lukua;
 - ii) energiankulutuksen tulevia suuntauksia unionin tasolla koskevien mallintamisten tuloksista;
- d) vertaa a–c alakohdan mukaisia tuloksia energiankulutuksen määrään, joka tarvittaisiin, jotta energiankulutuksen taso olisi enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa ja enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

4. Kunkin jäsenvaltion on asetettava ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun unionin vuoden 2030 tavoitteen saavuttamiseksi **[energiaunionin hallinnasta] annetun asetuksen (EU) XX/20XX [4] ja [6] artiklan mukaisesti**. Näitä panoksia asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 321 Mtoe primäärienergiaa ja enintään 987 Mtoe loppuenergiaa. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava näistä panoksista komissiolle osana yhdennettyjä kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmiaan **[energiaunionin hallinnasta] annetun asetuksen (EU) XX/20XX [3] ja [7]–[11] artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.**”;

3) Korvataan 7 artikla seuraavasti:

”7 artikla

Energiansäästövelvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on saavutettava kumulatiiviset loppukäytön energiansäästöt, jotka vastaavat vähintään

- a) kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia vuosittain loppukäyttäjille myydystä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2013 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta;
- b) kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia vuosittain loppukäyttäjille myydystä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2019 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta.

Jäsenvaltioiden on edelleen saavutettava 1,5 prosentin vuotuiset uudet säästöt kymmenen vuoden ajan vuoden 2030 jälkeen, ellei komission vuoteen 2027 mennessä ja joka kymmenes vuosi sen jälkeen tekemissä tarkasteluissa päätellä, että tämä ei ole tarpeen, jotta saavutetaan unionin pitkän aikavälin energia- ja ilmastotavoitteet vuoteen 2050 mennessä.

Sovellettaessa b alakohtaa ja rajoittamatta 2 ja 3 kohdan soveltamista jäsenvaltiot voivat laskea mukaan vain ne energiasäästöt, jotka johtuvat 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen käyttöön otetuista uusista politiikkatoimista tai 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välisenä aikana käyttöön otetuista politiikkatoimista, jos voidaan osoittaa, että kyseiset toimet saavat aikaan 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen toteutettavia yksittäisiä toimia ja tuottavat säästöjä.

Liikenteessä käytetyn energian myynnin määrä voidaan jättää osittain tai kokonaan ottamatta huomioon näissä laskelmissa.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, miten uusien säästöjen laskettu määrä jaetaan kullekin a ja b alakohdassa tarkoitettulle kaudelle, kunhan vaaditut kumulatiiviset kokonaissäästöt on saavutettu kunkin kauden lopussa.

2. Jollei 3 kohdan soveltamisesta muuta johdu, kukin jäsenvaltio voi:

- a) toteuttaa 1 kohdan a alakohdassa edellytetyt laskelmat käyttämällä 1 prosentin arvoa vuosina 2014 ja 2015 ja 1,25 prosentin arvoa vuosina 2016 ja 2017 ja 1,5 prosentin arvoa vuosina 2018, 2019 ja 2020;
- b) jättää laskelmien ulkopuolelle sen energian myynnin koko määrän tai osan siitä, joka on käytetty direktiivin 2003/87/EY liitteessä I luetelluissa teollisuuden toiminnoissa;
- c) sallia sen, että energian muuntamisessa, jakelussa ja siirrossa saavutetut energiasäästöt, mukaan lukien tehokas kaukolämpö- ja -jäähdytysinfrastruktuuri, jotka ovat tulosta 14 artiklan 4 kohdan, 14 artiklan 5 kohdan b alakohdan sekä 15 artiklan 1–6 kohdan ja 9 kohdan vaatimusten täytäntöönpanosta, otetaan huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiasäästöjen määrässä;
- d) ottaa huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiasäästöjen määrässä energiasäästöt, jotka ovat tulosta 31 päivästä joulukuuta 2008 alkaen

toteutetuista yksittäisistä toimista, joilla on edelleen vaikutusta vuonna 2020 ja sen jälkeen ja jotka voidaan mitata ja todentaa; ja

- e) jättää 1 kohdan nojalla vaadittujen energiansäästöjen määrän laskelmista pois rakennuksessa omaa käyttöä varten tuotetun energian todennettavissa olevan määrän, joka on tulosta politiikkatoimista, joilla edistetään uusiutuvan energian teknologian uusia asennuksia.

3. Kaikki 2 kohdan nojalla valitut vaihtoehdot saavat olla yhteensä enintään 25 prosenttia 1 kohdassa tarkoitettua energiasäästöjen määrästä. Jäsenvaltioiden on laskettava valittujen vaihtoehtojen vaikutukset erikseen 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja kausia varten:

- a) 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua kautta varten vaadittujen energiasäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 2 kohdan a, b, c ja d alakohtaa;
- b) 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua kautta varten vaadittujen energiasäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 2 kohdan b, c, d ja e alakohtaa, edellyttäen että d alakohdassa tarkoitetuilla yksittäisillä toimilla on edelleen todennettavissa ja mitattavissa olevaa vaikutusta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen.

4. Energiasäästöjä, jotka on saavutettu 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen, ei voida laskea mukaan kumulatiivisiin säästöihin, jotka vaaditaan 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 7 a ja 7 b artiklassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuista politiikkatoimista johtuvat säästöt lasketaan liitteen V mukaisesti.

6. Jäsenvaltioiden on saavutettava 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen määrä joko perustamalla 7 a artiklassa tarkoitettu energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä tai toteuttamalla 7 b artiklassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Jäsenvaltiot voivat yhdistää energiatehokkuusvelvoitejärjestelmiin vaihtoehtoisia politiikkatoimia.

7. Jäsenvaltioiden on osoitettava, että politiikkatoimien tai yksittäisten toimien vaikutusten ollessa päällekkäisiä energiansäästöjä ei lasketa kahteen kertaan.”;

- 4) Lisätään 7 a ja 7 b artikla seuraavasti:

”7 a artikla

Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen saavuttamiseen liittyvät velvoitteensa energiatehokkuusvelvoitejärjestelmällä, niiden on varmistettava, että 2 kohdassa tarkoitettujen kunkin jäsenvaltion alueella toimivat velvoitetut osapuolet saavuttavat 7 artiklan 1 kohdassa esitetyn kumulatiivisen loppukäytön energiansäästövaatimuksen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 2 kohdan soveltamista.

2. Jäsenvaltioiden on nimettävä velvoitetut osapuolet puolueettomin ja syrjimättömin perustein alueellaan toimivien energian jakelijoiden ja/tai energian vähittäismyyntiyritysten keskuudesta, ja se voi sisällyttää niihin alueellaan toimivia liikennepolttoaineen jakelijoita tai liikennepolttoaineen vähittäismyyntiyrityksiä. Jäsenvaltion nimeämien velvoitettujen osapuolten on saavutettava loppukäyttäjien keskuudessa velvoitteen täyttämisen edellyttämä energiansäästöjen määrä riippumatta 7 artiklan 1 kohdan nojalla suoritetuista laskelmista tai, jäsenvaltion niin päättäessä, muilta osapuolilta saatavien sertifioitujen säästöjen avulla 5 kohdan b alakohdassa esitetyn mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on ilmaistava kultakin velvoitetulta osapuolelta edellytetty energiansäästöjen määrä joko niiden energian loppukulutuksena tai primäärienergian kulutuksena. Vaaditun energiansäästöjen määrän ilmaisemiseen valittua menetelmää on käytettävä myös velvoitettujen osapuolten ilmoittamien säästöjen laskemiseen. Laskemiseen sovelletaan liitteessä IV säädettyjä muutokertoimia.

4. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisyjärjestelmät, joiden nojalla suoritetaan dokumentoituja auditointeja vähintään tilastollisesti merkittävälle osuudelle ja edustavalle otokselle velvoitettujen osapuolten käyttöön ottamista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava velvoitetuista osapuolista riippumattomasti.

5. Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän puitteissa

- a) jäsenvaltioiden on sisällytettävä asettamiinsa säästövelvoitteisiin vaatimuksia, joilla on sosiaalisia päämääriä, muun muassa edellyttämällä energiatehokkuustoimenpiteiden tietyn osan toteuttamista ensisijaisesti energiaköyhyydestä kärsivissä kotitalouksissa ja sosiaalisessa asuntotarjonnassa;
- b) jäsenvaltiot voivat sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat velvoitteensa noudattamista laskiessaan huomioon energiapalvelujen tarjoajien tai muiden kolmansien osapuolten saavuttamat sertifioidut energiansäästöt, myös silloin kun velvoitetut osapuolet edistävät muiden valtion hyväksymien elinten tai viranomaisten kautta toimenpiteitä, joihin voi liittyä tai olla liittymättä virallisia kumppanuuksia ja joita voidaan toteuttaa yhdessä muiden rahoituslähteiden kanssa. Jos jäsenvaltiot sallivat tämän, niiden on varmistettava, että käytössä on selkeä, tarkasteltavissa oleva ja kaikille markkinatoimijoille avoin hyväksyntäprosessi, jolla pyritään pitämään sertifioinnin kustannukset mahdollisimman alhaisina;
- c) jäsenvaltiot voivat sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat huomioon tietyssä vuonna saavutetut säästöt siten kuin ne olisi saavutettu jonakin neljästä edeltävästä tai kolmesta seuraavasta vuodesta, kunhan tämä ei ulotu 7 artiklan 1 kohdassa asetettuja velvoitekausia pidemmälle.

6. Jäsenvaltioiden on julkaistava kerran vuodessa kunkin velvoitetun osapuolen tai velvoitettujen osapuolten kunkin alaryhmän saavuttamat energiansäästöt sekä järjestelmällä saavutetut kokonaissäästöt.

Vaihtoehtoiset politiikkatoimet

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen saavuttamiseen liittyvät velvoitteensa vaihtoehtoisilla politiikkatoimilla, niiden on varmistettava, että loppukäyttäjät saavuttavat 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaaditut energiansäästöt.

2. Suunnitellessaan energiansäästöjen saavuttamiseksi tarkoitettuja vaihtoehtoisia politiikkatoimia jäsenvaltioiden on otettava huomioon niiden vaikutus energiaköyhyydestä kärsiviin kotitalouksiin.

3. Kaikkien muiden kuin verotukseen liittyvien toimenpiteiden osalta jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisyjärjestelmät, joiden nojalla suoritetaan dokumentoituja auditointeja vähintään tilastollisesti merkittävälle osuudelle ja edustavalle otokselle osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolten käyttöön ottamista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista riippumattomasti.”;

(5) Muutetaan 9 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Kaasun mittaaminen”

b) Korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maakaasun loppukäyttäjille tarjotaan, mikäli se on teknisesti mahdollista, taloudellisesti järkevää ja oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin, kilpailukykyisesti hinnoitellut käyttäjäkohtaiset mittarit, jotka kuvaavat tarkasti loppukäyttäjän todellista energiankulutusta ja antavat tiedot sen todellisesta ajoittumisesta.”;

c) Muutetaan 2 kohta seuraavasti:

i) Korvataan johdantolause seuraavasti:

”Silloin kun ja siinä määrin kuin jäsenvaltiot toteuttavat älykkäitä mittausjärjestelmiä ja ottavat käyttöön älykkäitä mittareita maakaasun osalta direktiivin 2009/73/EY mukaisesti.”;

ii) Poistetaan c ja d alakohta;

d) Poistetaan 3 kohta;

6) Lisätään 9 a artikla seuraavasti:

**Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden mittaaminen,
käyttäjäkohtainen mittaaminen ja kustannusten jakaminen**

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaukolämmityksen, kaukojäähdytyksen ja kotitalouksien lämpimän käyttöveden loppukäyttäjille tarjotaan kilpailukykyisesti hinnoiteltuja mittareita, jotka kuvaavat tarkasti loppukäyttäjän todellista energiankulutusta.

Jos rakennuksen lämpö ja jäähdytys tai kuuma vesi tulevat useille rakennuksille yhteisestä keskitetystä lähteestä tai kaukolämpö- ja kaukojäähdytysverkosta, rakennuksen lämmönvaihtimeen tai toimituspisteeseen on aina asennettava lämpöenergia- tai kuumavesimittari.

2. Moniasuntoisiin ja moneen eri tarkoitukseen käytettäviin rakennuksiin, joissa on keskuslämmitys tai -jäähdytys tai jotka käyttävät kaukolämpö- ja kaukojäähdytysjärjestelmää, on asennettava käyttäjäkohtaiset kulutusmittarit, jotka mittaavat lämmityksen tai jäähdytyksen tai kuuman veden kulutusta kunkin yksikön osalta.

Jos käyttäjäkohtaisten kulutusmittareiden käyttö ei ole teknisesti mahdollista tai kustannustehokasta lämmityksen tai jäähdytyksen mittaamiseksi kussakin yksikössä, on käytettävä käyttäjäkohtaisia lämmityskustannusten jakolaitteita mittaamaan lämmönkulutusta kussakin lämpöpatterissa, paitsi jos kyseinen jäsenvaltio osoittaa, että tällaisten lämmityskustannusten jakolaitteiden asentaminen ei olisi kustannustehokasta. Tällaisissa tapauksissa voidaan harkita vaihtoehtoisten kustannustehokkaiden menetelmien käyttöä lämmönkulutuksen mittaamisessa. Kunkin jäsenvaltion on esitettävä selvästi ja julkaistava ehdot, jotka liittyvät siihen, että toimi ei ole teknisesti mahdollinen tai kustannustehokas.

Kun kyseessä ovat ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut uudet rakennukset tai kun rakennukselle tehdään direktiivin 2010/31/EU mukainen laajamittainen korjaus, käyttäjäkohtaiset mittarit on asennettava aina.

3. Jos moniasuntoisille ja moneen eri tarkoitukseen käytettäville rakennuksille toimitetaan kaukolämpöä tai -jäähdytystä tai jos omat yhteiset lämmitys- tai jäähdytysjärjestelmät ovat yleisiä tällaisissa rakennuksissa, jäsenvaltioiden on otettava käyttöön käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden ja täsmällisyyden varmistamiseksi avoimet säännöt, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen tai kuuman veden kulutuksen kustannusten jakamista tällaisissa rakennuksissa, mukaan luettuna seuraavat:

- a) kuuma vesi kotitalouden tarpeisiin;
- b) rakennuksen laitteistosta peräisin oleva lämpö yhteisten tilojen lämmitystä varten (jos rappukäytävät ja käytävät on varustettu lämpöpattereilla);
- c) asuntojen lämmitys tai jäähdytys.

4. Tätä artiklaa sovellettaessa mittareiden ja kustannusten jakolaitteiden on oltava 1 päivästä tammikuuta 2020 lähtien etäluettavia laitteita.

Mittarit ja kustannusten jakolaitteet, jotka on jo asennettu mutta jotka eivät ole etäluettavia, on varustettava tällä ominaisuudella tai korvattava etäluettavilla laitteilla 1 päivästä tammikuuta 2027 lähtien, paitsi jos kyseinen jäsenvaltio osoittaa, että tämä ei ole kustannustehokasta.”;

7) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Kaasua koskevat laskutustiedot”

b) Korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jos loppukäyttäjillä ei ole direktiivissä 2009/73/EY tarkoitettuja älykkäitä mittareita, jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 varmistettava, että laskutustiedot ovat täsmällisiä ja perustuvat kaasun tosiasialliseen kulutukseen liitteessä VII olevan 1.1 kohdan mukaisesti, jos se on teknisesti mahdollista ja taloudellisesti perusteltua.”;

c) Korvataan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti: ”

Direktiivin 2009/73/EY mukaisesti asennettujen mittarien on mahdollistettava tosiasialliseen kulutukseen perustuvat täsmälliset laskutustiedot. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjillä on mahdollisuus saada helposti täydentäviä tietoja aiemmasta kulutuksesta, joiden avulla he voivat itse tehdä yksityiskohtaisia tarkastuksia.”;

8) Lisätään 10 a artikla seuraavasti:

”10 a artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laskutus- ja kulutustiedot ovat täsmällisiä ja perustuvat todelliseen kulutukseen liitteessä VII a olevan 1 ja 2 kohdan mukaisesti kaikkien loppukuluttajien osalta, jos mittarit tai kustannusten jakolaitteet on asennettu.

Tämä velvoite voidaan täyttää järjestelmällä, jossa loppukäyttäjät lukevat säännöllisesti mittarinsa itse ja ilmoittavat mittarilukemansa energian toimittajalle, lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyseessä 9 a artiklan 2 kohdan mukainen käyttäjäkohtaiseen mittaamiseen perustuva kulutus. Laskutus saa perustua arvioituun kulutukseen tai kiinteään määrään ainoastaan silloin, kun loppukäyttäjä ei ole ilmoittanut mittarilukemaa tietyltä laskutuskaudelta.

2. Jäsenvaltioiden

- a) on edellytettävä, että jos loppukäyttäjien energialaskuja ja aiempaa kulutusta koskevat tiedot ovat käytettävissä, ne asetetaan loppukuluttajan nimeämän energiapalvelujen tarjoajan saataville;

- b) on varmistettava, että loppukäyttäjille tarjotaan mahdollisuus saada laskutustiedot ja laskut sähköisinä ja että he saavat pyynnöstä selkeän ja ymmärrettävän selvityksen siitä, miten heidän laskunsa muodostuvat, erityisesti jos laskut eivät perustu todelliseen kulutukseen;
- c) on varmistettava, että todelliseen kulutukseen perustuvien laskujen mukana toimitetaan asianmukaiset tiedot kaikille loppukuluttajille liitteessä VII olevan 3 kohdan mukaisesti;
- (d) on mahdollista säätää, että laskutustietojen toimittamista loppukäyttäjän pyynnöstä ei pidetä maksukehotuksena. Tällöin jäsenvaltioiden on varmistettava, että varsinaista maksua varten tarjotaan joustavia järjestelyjä.”;

9) Muutetaan 11 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Kaasuun liittyvien mittaus- ja laskutustietojen saamisen kustannukset”

b) Poistetaan 2 kohta;

10) Lisätään 11 a artikla seuraavasti:

”11 a artikla

Lämmitykseen ja jäähdytyksen liittyvien mittaus- ja laskutustietojen saamisen kustannukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjät saavat kaikki energiankulutusta koskevat laskunsa ja laskutustietonsa maksutta ja että loppukäyttäjät saavat myös kulutustietonsa asianmukaisella tavalla ja maksutta.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, laskutustietojen kustannusten jakaminen 9 a artiklan 2 kohdan mukaisen moniasuntoisten rakennusten lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän veden käyttäjäkohtaisen kulutuksen osalta on toteutettava voittoa tuottamattomalta pohjalta. Tämän tehtävän antamisesta kolmannelle osapuolelle, kuten palveluntarjoajalle tai paikalliselle energiantoimittajalle, aiheutuvat kustannukset, joihin sisältyy käyttäjäkohtaisen todellisen kulutuksen mittaaminen, jakaminen ja huomioon ottaminen tällaisissa rakennuksissa, voidaan siirtää loppukuluttajan maksettaviksi, siinä määrin kuin tällaiset kustannukset ovat kohtuullisia.”;

11) Muutetaan 15 artikla seuraavasti:

a) Muutetaan 5 kohta seuraavasti:

i) Poistetaan ensimmäinen ja toinen alakohta;

ii) Korvataan kolmas alakohta seuraavasti:

”Siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden on noudatettava liitteessä XII asetettuja vaatimuksia.”;

b) Poistetaan 8 kohta;

12) Korvataan 23 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Siirretään 22 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 4 päivästä joulukuuta 2017. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen viiden vuoden pituisen kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.”;

13) Lisätään 24 artiklaan 12 kohta seuraavasti:

”12. Komissio arvioi tämän direktiivin 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä ja joka viides vuosi sen jälkeen ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Tähän kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.”;

14) Muutetaan liitteet tämän direktiivin liitteen mukaisesti.

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään **XXX** [*Please insert the date 12 months following the date of entry into force*]. Niiden on toimitettava viipymättä nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

4 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja